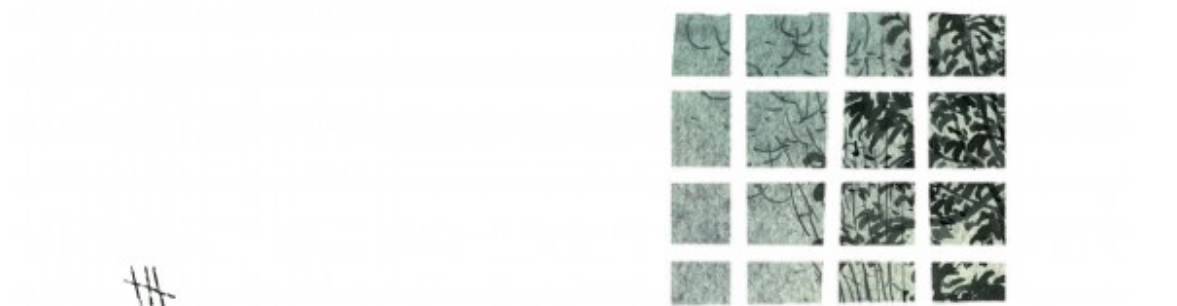

Vint-i-u. «Gretchen Ross»

He pensat en els meus errors, uns quants, fets a consciència o involuntàriament, però cap digne d'un titular de diari

Il·lustració: Jordi Lafebre

La Gretchen ha vist un anunci que vaig posar fa unes setmanes. Les fotos que hi surten no són cap meravella. El pis està prou bé i no li calen gaire bones fotos. La Gretchen ha trucat al número de l'anunci. He sentit el telèfon de la centraleta de recepció -el meu despatx és el que està més a prop de la sortida- i després el meu s'ha posat a fer llums. Per un pis de lloguer, m'han dit, i he fet que sí amb el cap, com si des de la centraleta algú hagués pogut veure el meu gest. La Gretchen busca un pis per al seu pare, o una caseta, o un àtic, m'ha dit, però que tingui vistes que li agrada veure arbres, i els diners no són problema, que ell no s'hi acaba d'entendre amb la web dels anuncis i que per això truca ella, però que es vegi la muntanya i si té dues o més habitacions, millor. La Gretchen m'ha deixat el seu telèfon i el correu del seu pare, que si li puc enviar les fotos i la informació del pis per escrit i les condicions del lloguer, que els diners no són problema però les vol saber per fer quatre números, i que si tinc una caseta, o un àtic amb vista a la muntanya que també l'hi posi, que vol veure arbres des de casa. El pare de la Gretchen es diu Linus Ross, i jo Gretchen, m'ha dit abans de penjar.

Tinc un bloc de fulls aprofitats, dinA4 convertits en quartilles que vaig grapant per piletetes. Hi apunto números, dies i hores, adreces, preus, de vegades no puc evitar escriure-hi de manera quasi automàtica el que dic per telèfon i hi faig marcs amb retoladors de colors, i ratlles entre marcs i flors de cinc pètals que surten de les ratlles. Dins d'un dels marcs hi havia el nom i el correu del Linus Ross, l'adreça del pis pel que havia trucat la seva filla i, al voltant, arbres amb troncs fets amb tres ratlles.

Hauria d'haver obert un correu nou, copiat i enganxat la informació del pis després d'una salutació formal i adjuntat les fotos per acomiadar-me amb un sense cap altre particular blablablà però he anat a Google i hi he escrit Linus Ross per si en sortia una foto, o un perfil professional, vés a saber. Linus Ross, botonet blau, aproximadament dotze mil resultats. "Condemnats a tres anys de presó", deia el titular del primer. L'enllaç duia a una pàgina de l'hemeroteca d'un diari de tirada nacional. La notícia era del 82 i explicava com quatre homes, entre ells el Linus Ross, havien sigut condemnats a tres anys de presó pel robatori de trenta-quatre milions de pessetes.

M'han caigut les mans de la taula i l'esquena se m'ha enganxat al respall de la cadira. No per les pessetes, les antigues o les noves, per l'any, per la bufetada de passat. He sentit una fiblada quan he pensat que el Linus Ross d'avui devia rondar la seixantena i que no depenia d'ell que una estranya sabés que havia estat a la presó. M'ha sabut greu. He pensat en els meus errors, uns quants, fets a consciència o involuntàriament, però cap digne d'un titular de diari. He pensat que pagar o penedir-se potser mai no és prou i que potser perdonar hauria de ser oblidar una mica. M'he mirat la pantalla de l'ordinador sense llegir què hi deia, com mirant a l'horitzó del meu despatx minúscul. M'he estat així, quieta i pensant per què he pogut trobar sense voler-ho el famés-de-trenta-anys d'un desconegut només amb el seu nom, Linus Ross, l'home que volia veure arbres des de casa.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=doC63ldYIA0>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)